

Παρουσιάζεται ως ο Ζορό που «κλέβει ιδέες και από την Αριστερά και από τις φιλελεύθερες δυνάμεις». Δίνει την εντύπωση του προσωρινά ασαφούς. (Η ασάφεια είναι η βάση πάνω στην οποία μπορεί να χτίσεις μια θολή εικόνα, να σπείρεις ψευδαισθήσεις ελπίδας). Πλασάρεται ως το ασυνήθιστο (πρώτα ιδρύθηκε και ύστερα ψάχνει το λόγο ίδρυσης του, το πρόγραμμα του). Και κυρίως ευαγγελίζεται το νέο.

Στο πεδίο όμως των ιδεών και των αξιών οι θεωρίες «είμαστε σοσιαλιστές και κάτι άλλο» π.χ. εθνικό – σοσιαλιστές ή σοσιαλ – φιλελεύθεροι, ή αριστεροί φιλελεύθεροι είναι παλιές και σύγχρονες («έφερα το ΔΝΤ στην Ελλάδα και τώρα είμαι περισσότερο σοσιαλιστής», Γ. Παπανδρέου). Οι θεωρίες αυτές που βασιζονται στην θεωρία της υπέρβασης των πολιτικών ορίων Δεξιάς και Αριστεράς (Στ. Θεοδωράκης: «Η πλειονότητα των πολιτών ελάχιστα ενδιαφέρεται για αυτούς τους διαχωρισμούς. Έντιμους και ικανούς αναζητά») ως βάση έχει τον ιταλικό φασισμό. Ήταν ο συλληφθείς για αλητεία και αναρχική δράση Μουσολίνι, αρχισυντάκτης της επίσημης εφημερίδας του σοσιαλιστικού κόμματος Avanti, χρηματοδοτηθείς από τους Γάλλους που επιθυμούσαν την είσοδο της Ιταλίας στον πόλεμο, και από βιομηχάνους, που ήθελαν να αποδυναμώσουν το Σοσιαλιστικό Κόμμα, πράκτορας κατά τον Ομπσέρβερ (Οκτώβρης 2009) από το 1917 της Αγγλικής Μυστικής Υπηρεσίας MI6, που την πλάσαρε για να επιβάλει ύστερα τη θεωρία του φασισμού.

Στο πεδίο της Ιστορίας, το Ποτάμι περικλείει τη σαβούρα της πιο αντιδραστικής αναθεώρησης της. Ο καθηγητής Μαραντζίδης και ο συνεργάτης του καθηγητής του Πανεπιστημίου του Γκέιλ Καλύβας έχουν αναλάβει την σκοταδιστική αναθεώρηση της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας στη βάση της θεωρίας της «α- κοινωνικής βίας». Όσοι π.χ. συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς δεν πρόδωσαν γιατί ήταν φασίστες, προδότες και δωσίλογοι αλλά γιατί ήταν «απλώς», αντιεαμίτες, αντικομμουνιστές και -γιατί όχι- πατριώτες αφού ήθελαν να αντιμετωπίσουν τον Βούλγαρο κατακτητή μπροστά στον οποίο ήταν θεμιτή η συνεργασία με τον Γερμανό ναζί κατακτητή.

Πλευρά των αξιών του Ποταμιού είναι το ψεύδος και η παραποίηση. Μεταξύ άλλων π.χ. ως κεντρική θέση του είναι «η πολιτική χωρίς κομματικό παρελθόν, αμάρτημα του παρελθόντος το έχουν οι πολιτικοί κι όχι εμείς». Είναι όμως ο ίδιος ο Στ. Θεοδωράκης που το 1999, κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας, εξέδωσε το περιοδικό Κλικ με εξώφυλλο την αμερικανική σημαία ως πρόταση μοντέρνας ενατένισης του νέου κόσμου. Στον πυρήνα των τριάντα πρώτων υποστηρικτών του είναι η καθηγήτρια Βάσω Κιντή, η οποία έκανε αυτό που ούτε ο Κονοφάγος δεν τόλμησε επί χούντας: κάλεσε τα ΜΑΤ στα Προπύλαια. Είναι ο γνωστός δημοσιογράφος Τ. Τέλλογλου ο οποίος στις 28/4/2010, λίγα 24ωρα πριν από την ψήφιση του Μνημονίου, καλούσε στη δημιουργία κυβέρνησης που «πρέπει να έχει έκτακτες εξουσίες, ...η χώρα είναι σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης χωρίς δικτατορία αλλά ορισμένα άρθρα του συντάγματος πρέπει να βγουν “εκτός” ... πρέπει να περιοριστεί το δικαίωμα της απεργίας αλλά και της διαμαρτυρίας σε ευαίσθητους τομείς(...)»

Αν και προσπαθεί να κρύψει το πολιτικό του πρόσωπο πίσω από μια κακοστρωμένη σκηνογραφία, αοριστία και «απολιτική» εικόνα, κινείται στον πυρήνα της πολιτικής του κεφαλαίου. «Επιδιώκουμε την εμβάθυνση της Ευρωπαϊκής ενοποίησης (...) Πιστεύουμε σε μια ισότιμη σχέση της Ελλάδας με τους Ευρωπαίους

εταίρους της. Η Ευρώπη πρέπει να δει πως έχουμε μπει σε τροχιά ανάπτυξης», επαναλαμβάνει ως ηχώ του Σαμαρά.

Σε ό,τι αφορά το αστικό πολιτικό σύστημα, οι θέσεις του «σχήματος» εντάσσονται στα σχέδια της αντιδραστικής συνταγματικής αναθεώρησης σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες του κεφαλαίου: π.χ. μείωση των βουλευτών σε 200 και χωρισμός της χώρας σε πολλές μονοεδρικές περιφέρειες, όπου οι ψηφοφόροι θα μπορούν να ψηφίζουν το κόμμα τους, αλλά και τοπικό υποψήφιο ανεξαρτήτως κόμματος.

Το «Ποτάμι» επιβεβαιώνει το ρόλο του ως αναχώματος της αστικής τάξης για αποτροπή της ριζοσπαστικοποίησης των λαϊκών στρωμάτων και για την ύπαρξη διαθέσιμων μπαλαντέρ στις επερχόμενες δημιουργίες αστικών κομμάτων στη θέση των παλιών που σβήνουν. Γι αυτό και βρίσκει τη στήριξη των Μπόμπολα, Βαρδινογιάννη ή κατά το Νίκο Δήμου και του ξένου παράγοντα...

«Οι μάζες δεν διψούν για την αλήθεια... προτιμώντας να θεοποιούν το σφάλμα, εφόσον το σφάλμα τους ξελογιάζει. Εκείνος που τους προσφέρει φαντασιώσεις γίνεται εύκολα αφέντης τους. Κι ο άλλος που πασχίζει να διαλύσει τις φαντασιώσεις τους γίνεται πάντοτε εχθρός τους» ισχυρίζεται ο G. Bon στο «Το Πλήθος: Μελέτη για τον λαϊκό νου». «Ένα να ξέρεις: Ο λαός ποτέ δεν κωφεύει όταν του λες την αλήθεια εφόσον βρεις τον τρόπο να τον απελευθερώνεις από τον φόβο. Κι ο τρόπος να το κάνεις είναι με το να διατηρείς μέσα σου άσβηστο τον θυμό απέναντι στην αδικία και ζωντανή την αισιοδοξία ότι δεν μπορεί για πάντα οι λίγοι να καταδυναστεύουν τους πολλούς» σημείωνε από την άλλη ο Τόνι Μπεν το 1984. Ο καθείς και ο ρόλος του.

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ** στις 23.3.2014